

Nr 487.

Av herr **Johnsson** i Stockholm, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 98, angående anslag för budgetåret 1950/51 till skolor tillhörande barna- och ungdomsvården m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 98, 4:o, har föreslagits, att i underskottsersättning till Stockholms stadsmission skola utbetalas allenast 70 000 kr. mot de av Stadsmissionen begärda 75 930 kr. Socialstyrelsen har anmärkt på att Stadsmissionen för eftervård utgivit större belopp för en del utskrivna elever än medgivna maximibelopp och att styrelsen därför endast tillstyrker tre fjärdedelar av det för detta ändamål begärda beloppet.

Begäran om ersättning för uppkommet underskott grundar sig på det avtal mellan Kungl. Maj:t och kronan samt Stadsmissionen angående statens övertagande av den vid ungdomsskolan Skarvik—Tallåsen bedrivna skyddshemsverksamheten, vilket fastställts genom kungl. brev av den 30 juni 1948. De underskott, det här gäller, hänföra sig till året 1947 och första halvåret 1948. En stor del av dessa kostnader avse emellertid omändringar och förbättringar i lokaliteterna omedelbart före överlåtelsen, för att verksamheten under statens ledning icke skulle behöva belastas med utgifter för dessa ting.

Under året 1947 centraliserades bokföringen för Stadsmissionens samtliga 40 arbetsgrenar till en kameral byrå. Den nyantagne kamreraren var icke helt insatt i alla detaljer i fråga om avgifter för skyddshemselever. Han förbisåg därför att noggrant skilja mellan eftervårdskostnader och andra utgifter, varför det efteråt är svårt att klart avgöra, i vilken mån de medgivna maximibeloppen överskridits. Detta torde emellertid ha skett i ringa utsträckning. Den av socialstyrelsen gjorda bedömningen att det godtagbara eftervårdsbeloppet är en fjärdedel mindre än det begärda är därför godtycklig.

Under alla förhållanden har Stadsmissionen gjort dessa utlägg för elevers eftervård. Det är att observera, att dessa ungdomsvårdsskolor voro centralanstalter för hela riket med elever från sydligaste till nordligaste Sverige. Eftervården och hjälpen åt dessa måste därför med nödvändighet bli kostsammare än vid skolor, som ha ett lokalt begränsat upptagningsområde. Föreståndarinnorna måste ofta företaga långa resor för att ordna upp för de utskrivna, och dessa t. ex. vid ombyte av plats bistås med resor och uppehälle under längre eller kortare tid.

Under de tjugo år, Stadsmissionen bedrivit denna skyddshemsverksam-

het, har den ända till år 1944 hållit kostnaderna nere vid ungefär 1 700 kr. per elev och år. Kostnaderna f. n. i statens regi torde överstiga 5 000 kr. per elev. Stadsmissionens styrelse och ledning ha nedlagt ett synnerligen omfattande arbete för dessa hems tillblivelse och fortgång samt för elevernas fostran och trevnad utan någon som helst ersättning. För den administrativa ledningen har Stadsmissionen på sin tid uttagit ett belopp, som väl endast utgör 25 % av motsvarande nuvarande kostnad. Stadsmissionen har vidare av egna hjälpmedel bistått elever efter utskrivningen i långt större utsträckning än de här omdiskuterade eftervårdsavgifterna.

Under sådana förhållanden vill det synas, som om staten skulle dåligt löna de tjänster Stadsmissionen gjort på detta område, om den vid den sista uppgörelsen skulle vägra Stadsmissionen att utfå nära 6 000 kr., som den dock utbetalt för hjälp åt skyddshemmens elever.

Förlusten kan visserligen bäras av Stadsmissionen, men beloppet behöves också på något av de många andra områden, där Stadsmissionen bistår nödställda människor, t. ex. i dess arbete för partiellt arbetsföra, dess alkoholpolitiklinik eller dess hjälparbete bland frigivna, verksamhetsgrenar som i högsta grad tjäna det allmänna.

Med åberopande av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen med frångående av propositionens förslag ville tillerkänna Stadsmissionen hela det underskottsbelopp, som den redovisat i sina räkenskaper, eller 75 930 kronor.

Stockholm den 22 mars 1950.

Joh. W. Johnsson
i Stockholm.